Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
J. KOKOTT
представено на 23 април 2015 година [1]

Дело C-21/14 P

Европейска комисия
срещу

Rusal Armenal

„Обжалване — Дъмпинг — Внос на някои видове алуминиево фолио с произход от Армения, Бразилия и Китай — Член 2, параграф 7 от Регламент (ЕО) № 384/96 — Съвместимост с Антидъмпинговото споразумение — Член 277 ДФЕС“

I – **Въведение**

1. С настоящата жалба Европейската комисия обжалва решението на Общия съд от 5 ноември 2013 г.[2], с което той отменя регламент за налагане на антидъмпингово мито (наричан по-нататък „спорният регламент“)[3], в частта, която се отнася до арменското предприятие Rusal Armenal ZAO.

2. Комисията по същество оспорва становището на Общия съд, че след присъединяването на Република Армения към СТО през 2003 г. разпоредба от основния регламент[4], на която се основава спорният регламент, вече не е съвместима със системата от правила, установена с Общото споразумение за митата и търговията (наричано по-нататък „ГАТТ“)[5], като това според него в крайна сметка води до невалидност на спорния регламент[6].

3. Настоящото дело дава на Съда повод да разгледа въпроса дали и ако да — при какви условия при прилагането на разпоредби от правото на Съюза следва да се вземат предвид разпоредби от системата от правила, установена с ГАТТ.

1 — Език на оригиналния текст: немски.

2 — Решение Rusal Armenal/Съвет (T-512/09, EU:T:2013:571, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“).

3 — Конкретно се касае за Регламент (ЕО) № 925/2009 на Съвета от 24 септември 2009 година за налагане на окончателно антидъмпингово мито и окончателно събиране на временното мито, наложено върху вноса на някои видове алуминиево фолио с произход от Армения, Бразилия и Китайската народна република (ОВ L 262, стр. 1).

4 — Конкретно се касае за Регламент (ЕО) № 384/96 от 22 декември 1995 година за защита срещу дъмпингов внос на стоки от страни, които не са членки на Европейската общност (ОВ L 56, 1996 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 12, стр. 223) в изменената редакция (междувременно заменен с Регламент [ЕО] № 1225/2009 на Съвета от 30 ноември 2009 година за защита срещу дъмпингов внос от страни, които не са членки на Европейската общност (ОВ L 343, стр. 51 и поправки в ОВ L 7, 12.1.2010 г., стр. 22 и ОВ L 36, 10.2.2011 г., стр. 20).

5 — Общо споразумение за митата и търговията (ОВ L 336, 1994 г., стр. 11; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 10, стр. 13).

6 — Вж. точка 59 от обжалваното съдебно решение.

II – **Правна уредба**

A – *Системата от правила, установена с ГАТТ*

4. Системата от правила, установена с ГАТТ, съдържа подробни разяснения относно понятието за дъмпинг и относно определянето на нормалната стойност на съответния продукт.

5. Един продукт се счита за дъмпингов, когато е въведен в търговията на друга държава на по-ниска от „нормалната стойност“.

6. При определянето на нормалната стойност се прави разграничение според това дали в съответната страна износител е възможно свободно ценообразуване на вътрешния ѝ пазар или не. По правило меродавна за стойността на продукта е неговата стойност на вътрешния пазар на страната. Ако обаче в страната износител всички вътрешни цени се определят от държавата или ако на вътрешния ѝ пазар съществува монопол, може да е необходимо нормалната стойност на изнасяния продукт да се определи съобразно други фактори.

7. Член VI, параграф 1 от приложение I от ГАТТ (1994) гласи:

„[…] Договарящите страни признават, че дъмпингът, чрез който продукти от една държава се въвеждат в търговията на друга държава на по-ниска от нормалната им стойност, следва да бъде порицан […] По смисъла на този член продуктът, изнасян от една страна в друга, следва да се счита за внесен на територията на страната вносител с цена, по-ниска от нормалната му стойност, ако цената на този продукт е

a) по-ниска от сравнимата с нея цена, прилагана при обичайни търговски условия за сходен продукт, предназначен за потребление в държавата износител; […]“.

8. Във втората допълнителна разпоредба към член VI, параграф 1 от приложение I към ГАТТ (1994) се пояснява:

„Признава се, че при внос от страна, в която търговията е предмет на пълен или почти пълен монопол и в която всички вътрешни цени се определят от държавата, преценката на сравнимостта на цените […] може да се окаже особено трудна и че в такива случаи договарящите страни вносителки могат, ако счетат това за нужно, да допуснат, че точното сравнение с вътрешните цени в посочената страна невинаги е подходящо“.

9. Член 1 от Споразумението за прилагането на член VI на Общото споразумение по митата и търговията (1994) (наричано по-нататък „Антидъмпинговото споразумение“)[7] гласи:

„Антидъмпингова мярка следва да се прилага само при възникване на обстоятелствата, предвидени в член VI на ГАТТ (1994) и след процедури по разследване, предприети […] и проведени в съответствие с разпоредбите на това споразумение. Следващите разпоредби регламентират прилагането на член VI на ГАТТ (1994), доколкото се предприема действие на основание на антидъмпингово законодателство или подзаконови нормативни актове“.

7 — ОВ L 336, стр. 103; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 10, стр. 112.

10. Член 2 от посоченото споразумение съдържа по-конкретни разпоредби относно определянето на дъмпинга и на нормалната стойност, без да прави изрично разлика между страни със и страни без пазарна икономика, като обаче в член 2.7 се изтъква, че:

„Този член не нарушава действието на втората допълнителна разпоредба на член VI, параграф 1 от приложение I към ГАТТ (1994)“.

Б – *Правото на Съюза*

11. Законодателят на Съюза е приел няколко акта за защита срещу дъмпингов внос от страни, които не са членки на Европейския съюз.

1. Основен регламент

12. В съображения 3 и 4 от основния регламент са изложени неговите цели в смисъл, че предвид новите споразумения за прилагането на член VI от ГАТТ „е уместно правилата на Общността да бъдат променени […]“, при което е „съществено Общността да отчита как те се тълкуват от основните търговски партньори на Общността“.

13. В съображение 5 от основния регламент се отбелязва, че:

„[…] Антидъмпинговото споразумение […] съдържа нови и детайлни правила, отнасящи се по-специално до изчисляването на дъмпинговия марж […]; […] езикът на новите споразумения следва да се въведе доколкото е възможно в законодателството на Общността, с оглед обхвата на промените и за да се гарантира правилно и прозрачно прилагане на новите правила“.

14. Във връзка с определянето на нормалната стойност на продуктите в съображение 7 от основния регламент се посочва:

„[…] при определяне на нормалната стойност за страни с непазарна икономика е уместно да се уточнят правила за подбора на подходяща трета страна с пазарна икономика, която да се използва за правенето на аналогия […]“.

15. Член 1, параграф 2 от основния регламент предвижда:

„Един продукт трябва да се счита за дъмпингов, ако експортната му цена за Общността е по-ниска от сравнимата с нея цена за сходен продукт при обичайни търговски условия в страната на износа“.

16. Член 2, параграф 7 от основния регламент урежда определянето на нормалната стойност в антидъмпингови процедури:

„а) В случай на внос от страни без пазарна икономика[8] […] нормалната стойност се определя на основата на цената или изградената стойност в трета страна с пазарна икономика или цената от такава трета страна към други страни, включително Общността, или ако това не е възможно, на всяка друга разумна основа, […]

[…]

8 — Става дума за Албания, Армения, Азербайджан, Беларус, Грузия, Северна Корея, Киргизстан, Молдова, Монголия, Таджикистан, Туркменистан и Узбекистан.

б) В антидъмпингови разследвания, които се отнасят до внос от [...] страна с непазарна икономика, която е член на СТО към датата на отправяне на покана за разследване, нормална стойност ще се определя в съответствие с параграфи от 1 до 6[9], ако е показано, въз основа на надлежно мотивирани искания от един или повече производители, които са субект на разследване и в съответствие с критериите и процедурите, посочени в буква в), че преобладават условия на пазарна икономика за този производител или производители по отношение на производството и търговията на въпросните подобни стоки. Когато случаят не е такъв, ще се прилагат правилата, описани в буква а).

в) Възраженията по буква б) [...] трябва да съдържат достатъчни доказателства, че производителят действа в условията на пазарна икономика [...]“.

2. Спорен регламент

17. Със спорния регламент, приет на основание на основния регламент, през 2009 г. е наложено окончателно антидъмпингово мито върху вноса на някои видове алуминиево фолио с произход от Армения, Бразилия и Китайската народна република.

18. Съгласно съображение 20 от този регламент „[...] Армения е изрично посочена в бележката под линия към член 2, параграф 7, буква а) от основния регламент, като е включена сред държавите с непазарна икономика. Третирането на производители износители от държави с непазарна икономика, които са членки на СТО, е определено в член 2, параграф 7, буква б). [...]“.

19. Съгласно член 1 от спорния регламент сред засегнатите от мярката е и арменското предприятие Rusal Armenal. Искането на това предприятие да му бъде признат статут на действащо в пазарна икономика предприятие е отхвърлено, при което като „подходящ и разумен избор на държава аналог“ [10] с пазарна икономика е посочена Турция, цените в която са използвани за определяне на нормалната стойност на продуктите на предприятието и за изчислението на дъмпинговия марж на неговия износ.

20. Въз основа на това с член 1, параграф 2 от спорния регламент е наложено окончателно антидъмпингово мито върху вноса на арменски продукти със ставка, определена на 13,4 %.

III – **Първоинстанционното производство и обжалваното съдебно решение**

21. В първоинстанционното производство с първото си основание предприятието Rusal Armenal твърди, че е допуснато нарушение на Антидъмпинговото споразумение.

22. Като се основал на положението в други държави вместо в Армения, за да определи нормалната стойност, законодателят на Съюза излязъл извън зададената от Антидъмпинговото споразумение правна рамка. Ето защо основният регламент бил неприложим спрямо Rusal Armenal, а спорният регламент следвало да бъде обявен за невалиден в частта, която се отнася до предприятието, поради нарушение на Антидъмпинговото споразумение.

9 — Посочените параграфи се отнасят до определянето на нормалната стойност на вътрешния пазар на страната на износа, без да се взема предвид сравнима трета страна.

10 — Съгласно съображение 36 от спорния регламент.

23. Общият съд уважава жалбата и по същество изтъква, че с член 2 от основния регламент законодателят на Съюза е искал да изпълни определени задължения по член 2 от Антидъмпинговото споразумение, отнасящи се до преценката дали е налице дъмпинг[11]. Колкото до определянето на нормалната стойност, основният регламент и спорният регламент обаче според него се отклоняват от Антидъмпинговото споразумение, което съдържа в този аспект „ясни, точни и подробни правила във връзка с начина на изчисляване на нормалната стойност на сходния продукт […] и не предвижда[…] условия, които да водят до прилагането на тези правила по усмотрение на членовете на СТО“[12].

24. Комисията обжалва решението на Общия съд, с което той отменя спорния регламент в частта, която се отнася до Rusal Armenal.

IV – **Искания и основни доводи на страните**

25. Комисията, подпомагана от Европейския парламент и от Съвета, иска от Съда

— да отмени обжалваното съдебно решение,

— да приеме, че не е налице изтъкнатото в първоинстанционното производство първо основание за отмяна,

— да върне делото за ново разглеждане от Общия съд на останалите основания за отмяна,

— да не се произнася по съдебните разноски, направени в производството пред двете инстанции.

26. В подкрепа на жалбата си Комисията излага три основания.

27. Първо, Общият съд се произнесъл ultra petita, тъй като Rusal Armenal поставило въпроса за неприложимостта на основния регламент в светлината на Антидъмпинговото споразумение само в жалбата си, но не и в репликата си. Следователно предприятието не продължило да поддържа това основание.

28. Второ, Общият съд разтълкувал неправилно основния регламент и волята на законодателя, в смисъла на установената с Решение по дело Nakajima[13] съдебна практика, при приемането на тази разпоредба. Общият съд погрешно приел, че с основния регламент законодателят на Съюза е искал да изпълни задължения, произтичащи от правото на СТО. Ето защо правото на СТО не можело да служи за критерий при проверката на законосъобразността на основния регламент, още повече че Антидъмпинговото споразумение не забранявало в случая на страни като Армения, чиято икономика била в преход от социалистическа планова икономика към пазарна икономика, ключовият елемент на нормалната стойност на продукта да се определи въз основа на положението на пазара в сравнима страна с пазарно организирана икономика — в случая Турция.

29. Трето, като отменил спорния регламент, Общият съд нарушил принципа на институционално равновесие.

11 — Точка 36 от обжалваното съдебно решение.

12 — Точка 50 от обжалваното съдебно решение.

13 — Решение Nakajima/Съвет (C-69/89, EU:C:1991:186).

30. Rusal Armenal възразява срещу тези основания, иска от Съда да отхвърли жалбата и да осъди Комисията и Съвета да понесат направените от тях съдебни разноски, както и съдебните разноски на Rusal Armenal.

V – **Правен анализ**

A – *По първото основание*

31. Доколкото в първото основание се твърди, че в писмената си реплика арменското предприятие е оттеглило основаното си на член 277 ДФЕС твърдение за незаконосъобразност, този довод на жалбоподателя не може да бъде уважен.

32. От една страна, не може да се очаква от страните изцяло да повтарят доводите си във всеки процесуален документ. Такъв подход би бил в разрез с принципа на процесуална икономия. От друга страна, от писмените изявления на арменското предприятие в тяхната цялост става ясно, че то се позовава на член 277 ДФЕС и че в тази връзка счита член 2, параграф 7 от основния регламент за несъвместим с правото на СТО [14].

33. Следователно първото основание трябва да бъде отхвърлено.

Б – *По второто основание*

34. С второто основание жалбоподателят по същество твърди, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като приел, че с член 2, параграф 7 от основния регламент законодателят на Съюза е искал да изпълни Антидъмпинговото споразумение. Основателността на това твърдение зависи изцяло от отговора на въпроса дали Общият съд е приложил правилно установената с дело Nakajima съдебна практика [15].

1. Правото на СТО като критерий за законосъобразността на актове на Съюза

35. Принципно положение е, че съгласно член 3, параграф 5 ДЕС Съюзът допринася за стриктното спазване и развитието на международното право. Следователно при приемането на всеки акт Съюзът е длъжен да спазва изцяло международното право [16]. Съгласно член 216, параграф 2 ДФЕС сключените от Съюза международни споразумения обвързват неговите институции и се ползват с предимство пред актовете, които тези институции издават [17].

36. Разпоредбите на международно споразумение, по което Съюзът е страна, могат да се изтъкват в подкрепа на жалба за отмяна на акт на вторичното право на Съюза или в подкрепа на възражение за незаконосъобразност на такъв акт само ако, от една страна, естеството и системата на въпросното споразумение допускат това и от друга страна, тези разпоредби са предвид съдържанието си безусловни и достатъчно точни [18].

14 — Вж. например точка 31 от писмената реплика в първоинстанционното производство.

15 — Решение Nakajima/Съвет (C-69/89, EU:C:1991:186).

16 — Решение Air Transport Association of America и др. (C-366/10, EU:C:2011:864, т. 101).

17 — Решение Intertanko и др. (C-308/06, EU:C:2008:312, т. 42), решение Air Transport Association of America и др. (C-366/10, EU:C:2011:864, т. 50) и решение Съвет и Парламент/Комисия и Комисия/Vereinigung Milieudefensie и Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht (C-401/12 P—C-403/12 P, EU:C:2015:4, т. 52).

18 — Решение FIAMM и др./Съвет и Комисия (C-120/06 P и C-121/06 P, EU:C:2008:476, т. 110 и 120), решение Air Transport Association of America и др. (EU:C:2011:864, т. 53—55) и решение Съвет и др./Vereniging Milieudefensie и Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht (EU:C:2015:4, т. 54).

37. Поради специфичното естество на правните актове на СТО за тях важат особени положения. Неотдавна Съдът отново изтъкна, че само в случая, в който Съюзът е искал да изпълни определено задължение, поето в рамките на споразуменията, сключени в рамките на СТО (установената с дело Nakajima съдебна практика), или когато съответният правен акт на Съюза изрично препраща към конкретни разпоредби от споразуменията на СТО (установената с дело Fediol съдебна практика [19]), Съдът трябва да провери дали въпросният акт на Съюза е законосъобразен от гледна точка на правилата на тези споразумения [20].

38. Въпросът за проверка на законосъобразността на вторичното право на Съюза от гледна точка на актовете на СТО може да възникне, когато е установима съответна воля на законодателя на Съюза за изпълнение на задължение, по-специално в областта на антидъмпинговата система. Тази система е „много плътна като замисъл и като изпълнение“ [21] и затова по естеството си може да служи като критерий за законосъобразността на актове на Съюза.

39. Съдът все още не се е произнесъл изчерпателно по въпроса как трябва да е изразена волята на законодателя на Съюза за изпълнение на задължение, на която в решаваща степен се основава установената с дело Nakajima съдебна практика, и по какви критерии тя се установява. В решения Nakajima/Съвет [22] и Petrotub и Republica [23] обаче Съдът изхожда от съображенията към даден акт на Съюза и въз основа на тях установява дали с дадена норма от вторичното право законодателят на Съюза е искал да изпълни „особените задължения“ [24] по определена, в съдържателен аспект свързана с нея норма от антидъмпинговия кодекс [25], респ. Антидъмпинговото споразумение [26]. Ако пък нормите от вторичното право преследват „съвсем различна цел“ [27] в сравнение с антидъмпинговите норми на ГАТТ, последните не се използват като критерий за проверка [28].

40. Оттук могат да се направят два извода.

41. От една страна, в практиката на Съда не става дума да се проверява абстрактно и безусловно дали даден акт от вторичното право е съобразен с изискванията на споразуменията на СТО. Напротив, обхватът на проверката на Съда зависи стриктно от волята на законодателя на Съюза да изпълни задължение при приемането на вторичното право: ако не е налице такава воля или ако тя не може да бъде установена по убедителен начин, правото на СТО не може да служи като критерий за проверка на вторичното право.

42. От друга страна, тази воля на законодателя на Съюза за изпълнение на задължение няма как да се установи само въз основа на факта, че в съображенията към акт на Съюза просто най-общо се отбелязва, че въпросният акт следва да бъде приет предвид международните задължения на Съюза [29]. Достатъчно, но и необходимо условие за прилагането на установената с дело Nakajima

19 — Решение Fediol/Комисия (70/87, EU:C:1989:254).

20 — Така Решение на Съда (голям състав) от 13 януари 2015 г., Съвет и др./Vereniging Milieudefensie и Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht (EU:C:2015:4, т. 56), с препращане към решение Fediol/Комисия (EU:C:1989:254, т. 19—23), решение Nakajima/Съвет (EU:C:1991:186, т. 29—32), решение Германия/Съвет (C-280/93, EU:C:1994:367, т. 111) и решение Италия/Съвет (C-352/96, EU:C:1998:531, т. 19).

21 — Решение Съвет и др./Vereniging Milieudefensie и Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht (EU:C:2015:4, т. 59).

22 — Решение Nakajima/Съвет (EU:C:1991:186, т. 30).

23 — Решение Petrotub и Republica (C-76/00 P, EU:C:2003:4, т. 55).

24 — Решение Petrotub и Republica (EU:C:2003:4, т. 56).

25 — Така в решение Nakajima/Съвет (C-69/89, EU:C:1991:186).

26 — Така в решение Petrotub и Republica/Съвет (C-76/00 P, EU:C:2003:4).

27 — Решение Nakajima/Съвет (C-69/89, EU:C:1991:186, т. 40).

28 — По този въпрос вж. също заключението на генерален адвокат Geelhoed по дело Franz Egenberger (C-313/04, EU:C:2005:733, т. 76) и заключението на генерален адвокат Saggio по дело Португалия/Съвет (C-149/96, EU:C:1999:92, т. 17).

29 — В същия смисъл заключението ми по дело Inuit Tapiriit Kanatami и др./Комисия и др. (C-398/13 P, EU:C:2015:190, т. 91).

съдебна практика е наличието на възможност от контекста на въпросния акт на Съюза по безспорен начин да бъде установена специфична воля за изпълнение на конкретно и точно определено по съдържание задължение, свързано със СТО, както и да може да се прецени с коя норма на кой акт от вторичното право това задължение следва конкретно да се изпълни.

43. На тази основа сега следва да се провери дали в обжалваното решение Общият съд правилно е изходил от установената с дело Nakajima съдебна практика, като е приел, че в разглежданата норма на основния регламент е изразена съответна воля на законодателя на Съюза да изпълни задължение, и в крайна сметка е отрекъл нейната приложимост в ущърб на арменското предприятие.

2. Воля на законодателя на Съюза да изпълни задължение при приемането на основния регламент

44. При приемането на основния регламент законодателят на Съюза определено е възнамерявал в съдържателен аспект да следва изискванията на Антидъмпинговото споразумение — нещо, което е изразил в съображенията[30]. Така например в съображение 5 от основния регламент по отношение на Антидъмпинговото споразумение се казва, че „езикът на […] споразумения[та] следва да се въведе *доколкото е възможно* в законодателството на Общността[31]“.

45. Това обаче все още не означава, че от гледна точка на законодателя на Съюза в основния регламент не са допустими никакви дерогации на системата правила по споразумението и че при определянето на нормалната стойност на даден продукт законодателят по-специално си е поставил целта безусловно да се придържа към нормативните инструменти на Антидъмпинговото споразумение.

46. Всъщност съображение 5 не може да се разглежда изолирано, нито да се приема в абсолютен смисъл. Фактът, че езикът на споразумението следва да се въведе само „доколкото е възможно“ в основния регламент, по-скоро означава, че при приемането на акта законодателят на Съюза е допускал възможността при цялостно транспониране на споразумението в правото на Съюза да възникне конфликт с противоположни съображения на Съюза.

47. Следователно от съображение 5 не може да се заключи, че законодателят е имал безусловната воля съдържанието на приетия от него основен регламент да бъде в пълно съответствие с Антидъмпинговото споразумение и че следователно всяка разпоредба на основния регламент, дерогираща това споразумение, повече не би отговаряла на волята на законодателя да изпълни задължение.

48. Това разбиране за значението и обхвата на съображение 5 е съвместимо с установената с дело Nakajima съдебна практика. От решение Nakajima/Съвет не може да се заключи, че всяко дерогиране на съдържанието на Антидъмпинговото споразумение автоматично води до ирелевантност на основния регламент. Всъщност предмет на цитираното решение са други актове, а именно Регламент № 2423/88 и Антидъмпинговият кодекс от 1979 г. Решение Petrotub и Republica[32], чийто предмет вече са основният регламент и Антидъмпинговото споразумение, не допуска автоматично такъв категоричен извод. Действително в това решение се подчертава, че основният регламент „по-специално има за цел *доколкото е възможно*[33] да въведе в общностното право съдържащите се в Антидъмпинговото споразумение нови и подробни

30 — Това е посочено още в решение Petrotub и Republica (EU:C:2003:4, т. 22 и 55) по отношение на т.нар. асиметричен метод за изчисляване на дъмпинговия марж.

31 — Курсивът е мой.

32 — Решение Petrotub и Republica (C-76/00, EU:C:2003:4).

33 — Курсивът е мой.

правила, сред които в частност са и правилата за изчисляване на дъмпинговия марж“, а в следващата точка се заключава, че „[с]ледователно е безспорно, че Общността е приела основния регламент, за да се съобрази с международните си задължения“ [34]. Това решение обаче се отнася до специална уредба за изчисляване на дъмпинговия марж въз основа на асиметричния или на симетричния метод [35], която не е предмет на спора в настоящото производство.

49. Мотивите в съображение 7 от основния регламент също са аргумент срещу тезата, че волята на законодателя на Съюза за изпълнение на задължение е безусловна.

50. В него законодателят на Съюза излага съображения за целесъобразност при определянето на нормалната стойност за страни с непазарна икономика, каквито в тази форма липсват в Антидъмпинговото споразумение. Това е индиция, че по отношение на посочените страни законодателят на Съюза не е имал намерение да въвежда изискванията на Антидъмпинговото споразумение и че по собствена инициатива е упражнил компетентността си за регулиране.

51. Тук е без значение въпросът дали — както изтъква Съветът в съдебното заседание — в Антидъмпинговото споразумение наистина има празнота за посочените страни относно определянето на нормалната стойност, която законодателят на Съюза е можел да запълни от гледна точка на правото на СТО, като упражни правото си на преценка [36]. Решаващото е по-скоро, че законодателят на Съюза — както впрочем личи и от историята на създаване на тази разпоредба, описана от жалбоподателя в жалбата му [37] — съзнателно е избрал съвсем определен самостоятелен регулаторен подход спрямо страните с непазарна икономика, като в това отношение неговият законодателен акт очевидно не се основава на воля за изпълнение на задължение по смисъла на установената с дело Nakajima съдебна практика.

52. Ето защо при липсата на такава воля за изпълнение на задължение законосъобразността на разглежданите разпоредби на основния регламент не е следвало да се преценява от гледна точка на Антидъмпинговото споразумение. Следователно в този аспект в обжалваното съдебно решение е допусната грешка при прилагане на правото.

53. Поради това твърдението, че второто основание е налице, е основателно, и обжалваното съдебно решение следва да се отмени дори само на това основание.

54. За пълнота накрая следва да се разгледа накратко третото основание.

B – *По третото основание*

55. С третото основание се твърди нарушение на принципа на институционално равновесие. Само законодателят на Съюза можел да решава кои страни в контекста на антидъмпинговото право се считат за страни с непазарна икономика и какъв да бъде подходът към тях.

56. Това основание е тясно свързано с второто [38], тъй като в крайна сметка се свежда до довода, че в решението си, което основал на установената с дело Nakajima съдебна практика, Общият съд неправилно се отклонил от изразената воля на законодателя на Съюза.

34 — Решение Petrotub и Republica (EU:C:2003:4, т. 55 и 56).

35 — Решение Petrotub и Republica (EU:C:2003:4, т. 22).

36 — Различно виждане е застъпено в точка 50 от обжалваното съдебно решение.

37 — Вж. точки 49—96 от жалбата до Съда. Изложеното от жалбоподателя, по-специално в съдебното заседание, навежда на извода, че по този въпрос законодателят на Съюза е имал намерение да следва своите собствени политически съображения независимо от правилата, произтичащи от рамката на СТО.

38 — Определение Комисия/Rusal Armenal (C-21/14 P-R, EU:C:2014:1749, т. 35).

57. В случай че Съдът приеме застъпеното тук виждане и уважи второто основание, няма да е необходимо да се разглежда третото оплакване.

58. Ако Съдът обаче приеме, че установената с дело Nakajima съдебна практика е правилно приложена от Общия съд, той ще следва да се произнесе и по третото основание. В това отношение е достатъчно да се отбележи, че прилагането на установената с дело Nakajima съдебна практика, когато води до установяване на незаконосъобразност на акт от вторичното право, отчита именно изявената воля на законодателя на Съюза. Ето защо не би могло да се твърди, че с тази съдебна практика съдилищата на Съюза си присвояват законодателна компетентност, каквато нямат.

Г – *Обобщение*

59. Следователно, след като твърдението, че второто основание е налице, е основателно, жалбата следва да бъде уважена, а обжалваното съдебно решение — отменено.

60. Ако Съдът отмени решението на Общия съд, той може сам да постанови окончателно решение по делото, когато фазата на производството позволява това (член 61, първа алинея, второ изречение, предложение първо от Статута на Съда).

61. В настоящия случай по спора отчасти може да бъде постановено окончателно решение. Както бе посочено по-горе, Общият съд неправилно е приел във връзка с първото основание на Rusal Armenal, че е налице нарушение на Антидъмпинговото споразумение. Твърдението, че това основание е налице, следва да се отхвърли като неоснователно.

62. Що се отнася обаче до другите основания, които Общият съд още не е разгледал, по спора не може да бъде постановено окончателно решение. Ето защо делото следва да се върне на Общия съд за постановяване на решение в тази част (член 61, първа алинея, второ изречение, предложение второ от Статута на Съда).

VI – **Съдебни разноски**

63. Когато жалбата е основателна и — както предлагам в настоящия случай — Съдът връща делото на Общия съд, Съдът не се произнася по съдебните разноски (по аргумент на противното от член 184, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда).

VII – **Заключение**

64. С оглед на предходните съображения предлагам на Съда да се произнесе, както следва:

„1) Отменя решението на Общия съд на Европейския съюз от 5 ноември 2013 г., Rusal Armenal/Съвет (T-512/09, EU:T:2013:571).

2) Отхвърля първото основание от подадената от Rusal Armenal ZAO жалба за отмяна.

3) Връща делото за ново разглеждане от Общия съд на останалите основания за отмяна.

4) Не се произнася по съдебните разноски, направени в производството пред двете инстанции“.